Ч. 160. Второк 30 (17) липня 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Перерва в ческо-німецких переговорах. — Переворот в Туреччині. — З італїяньско-турецкої війни. — Анґлія і тридержавний союз.

Перерву в ческо-німецких переговорах оцінюють в політичних кругах зовсім спокійно, так що про якісь непорозуміня або зірване переговорів не може бути бесіди. Се констатує праса обох національних таборів. „Narodni Listy“ пишуть, що перерва не повстала з політичних причин, але просто через фізичну утому участників. Так само „Prager Tagblatt“ пише, що угода перервою зовсім не є загрожена, тілько спричинена тим, що участники угоди прийшли до переконаня, що ніяк не можна буде в літі покінчити нарад над угодовим матеріялом. Отже коли би переговори ведено дальше, сойм міг би зібрати ся аж при кінци серпня, а тоді ледви чи удало би ся зібрати відповідне число послів.

На послїднім засїданю „комітету вісьмох“ був присутний також намістник кн. Тун, який закінчив наради словами: „До побаченя у вересни, маю надію, що до того часу погляди обох сторін вияснять ся“.

Продовжене переговорів має наступити найдальше в половині вересня, а вже перед тим, десь коло 5 вересня, зачнуть ся вступні, необовязуючі конференциї.

В Туреччині цілковитий переворот. Ролю спасителів вітчини приняла на себе „ліґа офіцирів“, котра добачує все лихо, яке упало на Туреччину, в фатальній політицї молодотурецкого комітету. Уважаючи сей комітет за той таран, що валить основи турецкої держави, рішила „ліґа офіцирів“ за всяку ціну і всіми средствами здавити молодотурецкий комітет, викинути его поза скобки політичного житя Туреччини. „Ліґа“ зажадала в формі ультіматум безпроволочного розвязаня парляменту, в котрім молодотурки мають подавляючу більшість, іменованя великим везиром Кіяміля паші і викиненя всїх молодотурків з державних становищ. Коли правительство не сповнить в заповідженім реченци сего ультіматум, „ліґа“ переведе его в діло силою. То письменне ультіматум „ліґи“ відчитано в парляментї. У відповідь на него озвали ся на лавах молодотурків голоси розпуки: „або згинемо, або будемо убивати“, а один з визначних провідників молодотурецкого комітету посол Омер Надшлї, серед бурі оплесків цілої палати сказав: „Ми всі готові умерти!“... Провідник молодотурецкого комітету Сейд бей заявив, що парлямент буде працювати до послїдної хвилї і ніяка сила его не розібє. Відтак оголосила себе палата в перманенциї, подібно як в перших днях мая великої француської революциї оголосив себе в перманенциї національний конвент. Молодотурки рішили боронити парляменту до послїдної каплї крови і в найнебезпечнійшій хвилї газардують своїм житем, сподіючи ся, що за ними стане армія. Але і за „ліґою офіцирів“ стоїть також армія. І так против себе вимаширує дві армії, цїлу державу обхопить луна кровавої домашної революциї, що потягне за собою для самої Туреччини необчислимі консеквенциї.

„Ліґа“ числить на армію і певна, що при єї помочи здавить силу молодотурецкого комітету. Хоч би навіть і так було, то річ дуже сумнівна, чи Туреччина видержить наслідки кровавої домашної революциї. Молодотурки не зречуть ся власти. „Ліґу офіцирів“ уважають за крайно реакцийний елемент, котрий стремить до приверненя в Туреччині абсолютизму. Молодотурки не можуть на те позволити і будуть боронити конституциї до послїдної каплї крови. „Ліґа“ вибрала ту саму дорогу до власти, котрою ішли колись молодотурки. Хоч прилюдно голосить, що офіцири не повинні мати ніякого впливу на державні справи, сама як союз офіцирів, хоче рішати о найважнійших справах держави, бо о судьбі парляменту, кабінету і т. д.

В четвер і в пятницю був в Царгородї спокій. Сильні войскові патрулї стоять на улицях міста. Як зачувати, мала воєнна рада знести войскові суди, а міністерска рада мала уневажнити всї зарядженя попередного правительства

ПОРУЧНИК.

(З польского — Е. Оржешкової).

Одного зимового вечера, сказала до мене одна моя близька знакома:

— Добре; бажане твоє сповню. Буду оповідати тобі про ті давні події, бачені, чуті, відчуті, пережиті, на днї памяти і на днї серця, вічно живі. Струя часу плила по них і під бистрими его филями деколи блїдли їх образи, але не загинули нїколи; нині повстають бючки пульсом хвилї, котра зродила їх, розлягають ся криками траґедиї, мальовані барвами поезиї так глубокої, як глубока була безодня офір і мук....

Добре я тобі тихо серед замкнених самітних стін оповідати буду ті події і показувати постаті, котрі їх витворили, а ти широко отвори стіни і повтори всьо, а постати покажи широкому сьвітови.

Надійшла відповідна хвиля. Хвиля потреби вже прийшла.

Най серця остигаючі для вітчини зближають ся до сего огня, який упав колись на єї дорогу — най відітхнуть его пекучою і гіркою вонею.

Се вонь самого молодого дерева, спаленого на офірнім стосї. Хто втягає єї в свої легки, того очи наповняють ся сльозами і серце ударить сильно, а в тих сльозах і в тім ударі серця воскресне Любов.

Не для могучости зелїза і золота Любов, анї для розкоший гордости і триумфального кликаня на цілий сьвіт: Я! Я! Я! коли другі зрязнуть в погоді і нещастю...

Инша любов.

Та, котрої влюблені очи обіймають родинну землю, як над все в сьвіті, найріднїйше, наймилійше лица матери.

котрої привязані очи вдивлюють ся в рідний народ, як в над всьо близший, милійший і ріднїйший гурток братів;

котрої вірні очи товаришать братям на дорогах нещастя і на дорогах борби, на дорогах блудів, по яких ідуть сумнї, і на дорогах чеснот, над якими розпалюють лямпаду радости;

котрої щирі очи відносять ся до двох великих звізд, що мають імена: Справедливість, Воля;

котрої мудрі очи видять, що без сьвітла тих двох зір темно мусить бути на земли і народи їх нещасливі;

Буду оповідати тобі про людий, котрі мали в собі любов з такими очима і тому були осередком свого рідного дерева.

Тому згоріли на офірнім стосї.

Оповідати тобі буду про се тихо, серед замкнених самітних стін, а ти широко отвори стіни і до тих, котрі заперечують істнованя в народі своїм любови до великих зір, кричи, що брешуть!

І покажи їм тих, котрі з любови до великих зір згинули тоді, коли на великім просторі ніхто цїх їх імен з любовію вимовити не умів, або не хотів!

Они любов тую взяли разом з кровію своїх попередників і разом зі своєю кровію переляли в своїх наслїдників. Отже були і суть в нашім народі почитателї великих зір.

Тоді, повний їх був наш край, я з поміж них знаю лише одну горстку. Про неї буду тобі оповідати і показувати буду.

Але не за порядком, не по черзі, не після достоїньства, не після дат.

Що хвиля принесе до памяти, що уява найгарнїйше змалює, що вишепче до уха сей тайний голос, котрий звідкись, з незнаних глубин і тайних вижин нам думки і слова диктує...

I.

Був се старий двір, зі старим, великим низким, білим домом, зі старим, великим, тїнистим городом, з просторим обійстєм, засадженим деревами, корчами і цьвітами. Се був двір польский, отже з усіх сторін з близька окружали его старі, глубокі і високі ліси.

Від сего двора недалеко, пишав ся серед зелених лугів пас води, колись виконаний тут для торговельної цїли і не богато минуло днів, як партия повстаня під проводом Ромуальда Траґута перейшла канал королівский і потонула в глубині тих старих, високих лїсів. В походї своїм, для відпочинку і потонула в глу-

Берлиньский Localanzeiger довідує ся, що ґарнізони в Смирні, Солуни, Монастири, Іпеку і Царгороді стоять в порозуміню з „лїґою“. Ті ґарнізони мають виготовити спільний маніфест до армії. Натомість ґарнізон в Адриянополи попирає молодотурків.

Турецке мінїстерство війни оголосило депешу про борбу з дня 20 с. м. коло Місрати. Після сего звіту Італїянці вспіли посунути ся лише о 3 кільометри на перед і по незвичайно завзятій борбі мусїли уступити з великими втратами. Турки і Араби здобули значну добичу, а також одну італїяньску армату. По турецкій сторонї упало 15 людий, а 30 було ранених.

Про Анґлїю і тридержавний союз пише Reichspost з нагоди найновійшої воєнної дебати в анґлїйскім парляменті між ин. отсе: „По дїлах можемо пізнати, що істнує цілковита згода поглядів не лише між всїми анґлїйскими мінїстрами, а також між правительством і опозицією; они пересьвідчені, що Анґлїя мусить зброїти ся до неминучої боротьби з Німеччиною і з єї союзниками. Коли анґлїйске правительство мусить з політично - дипльоматичних причин свої наміри на якийсь час заперечувати або заслонювати, то противно консервативній прасї нїщо не перешкаджає ясно висказати свій погляд. Бальфур і льорд Робертс говорили доволї отверто про недалеко війну Анґлїї з державами потрійного союза; в подібнім тонї виголосив свою бесїду провідник опозиції а у відповіди мінїстра заграничних справ на закиди радикалів знов почуло ся вказуване на ґрізні морскі зброєня Німеччини. Анґлїйску полїтику опанувала тревога перед Німеччиною і буде над нею ще довгий час панувати мимо всяких заходів приятелїв мира і німецко-анґлїйского мирового комітету. Але таке почуване набрало в послїднім часї ще більшої сили, бо анґлїйска полїтика втягнула в круг своїх ворогів також союзників Німеччини“.

Новинки.

Львів, 29 липня 1912.

— Стипендиї на наукову подорож. П. Мінїстер віроісповідань і просьвіти надав на лїтний піврік 1912/13 стипендиї на наукові подорожи до Італїї і Греції професорам державних шкіл серед них: Гев. Гаммерови в ґімназиї в Подґуржи, др. Фр. Смольцї в ґімн. VII у Львові і Іванові Приймі в II ґімназиї в Чернівцях.

— З краєвої Ради шкільної. Президия Намістництва признала Николаеви Повхови уч. 1-кл. шк. в Кривчах в перемишляньскім окрузї, за 40-лїтну вірну службу почесний ювілейний медаль.— Кр Рада шкільна затвердила вибір: о. Авг. Арсенича на духовного члена гр-кат. обряду окружної ради шкільної в Печеніжині, о. Юл. Дзеровича на духовного члена гр.-кат. обряду до окр. ради шк. в Сгрию; К. Менжиківної, упр. жін. шк. в Ярославі; назначила Штанґенберґа, тимч. упр. шк. в Копичинцях, другим представником учит. званя до окр. ради шк. в Гусятині, поручила Яр. Липі, уч. шк. машинового слюсарства в Тернополи, управу сего заведеня.

— Войско а евхаристичний конґрес. З Відня доносять, що полевий епископ др. Бєлїк написав пастирский лист до войска, в якім взиває до участи в Евхаристийнім конґресї.

— Нові вибори до ради повітової в Бродах назначило Намістництво для сїльских громад на 2 жовтня, для міских громад на 8 жовтня, а для ґрупи більшої посїлости на 11 жовтня с. р. До пов. ради в Бродах вибирає ґрупа сїльских громад 9 членів, ґрупа міст 10, в сего Броди 7, ґрупа більшої посїлости 7 членів.

— Заряд краєвого варстату ткацкого в Глинянах повідомляє, що новий шкільний рік в тій інституциї розпочинає ся з днем 1 жовтня і приймє ся на 3-лїтний курс фізично здібних хлопців в віцї від 14 лїт, які скінчили з добрим поступом 4 класу народної школи.

Теоретична і практична наука загального ткацтва а передовсїм килимкарства удїляє ся безплатно. Ученики отримують стипендию, крім того вже в першім роцї отримують винагородженє за ткацкі роботи виконані в практичних годинах вправ. Позамісцеві ученики найдуть приміщенє в приватних домах, або о скілько місця висгарчить в самім заведеню. Абсольвентам достарчує роботи в Глинянах Краєвий Союз промисловий у Львові, до котрої то інституциї і шкільна продукция належить. Дуже здібним ученикам помагає заряд набути висшого образованя даючи їм в той спосіб нагоду отримати посаду веркмайстрів, урядників ткацких підприємств і т. д. в чім рівнож посередничить заряд з добрим успіхом.

— Четвертий памятник Шевченка на селї, збудовано заходом українських товариств в Надієві, долиньского повіта. Памятник подібний до лисинецкого під Львовом, в виді скали; на горі хрест, під ним отворена книжка з написию: „Боже великий, єдиний, Русь Україну спаси!“ Під тим портрет поета, а понизше написи: „Тарасови Шевченкови в 51 річницю смерти— Січ в Надієві“. — Відслоненє памятника відбуде ся в недїлю дня 11 серпня, стация зелїзнича Рахиня, звідся 10 мінут ходу до Надієва. Будуть безплатні підводи. Відслоненя довершить посол Романчук.

— Як бавлять ся галицкі еміґранти в Америцї. Одна з американьских руских ґазет пише: Два тижднї тому на Мафарлєйн у Вінніпезї справляли наші Галичани хрестини. Коло пів до дванацятої години в ночи почули патролюючі полїсмени там крики. Увійшли до хати, та против них виступили підпиті та воюючі

бині тих старих, високих лїсів. В походї своїм, для відпочинку і покріпленя задержала ся в тім дворі а опісля, скорим ранком в перших днях червня, мешканців двора збудив надпливаючий шум людских голосів, тупіт кіньских копит і туркіт зложених возів. Надходило войско. Мало з певностию піти слїдом партиї в глубину темного лїса, але перед тим задержати ся в тім місци, котре удїлило відпочинку і поживи тамтим.

Не всї однак спали в дворі, бо заки чорний на розсьвітї шнур людий і коний зближив ся до воріт обійстя, двох молодих мужчин вибігло з дому і спішно звернули ся в сторону, де коло паркану що окружав обійстє, стояв осїдланий кінь. В бігу перекинули ся коротким словами:

— Чи богато їх?

— Не богато! Рота піхоти, сотка, або дві козаків.

— Ти видів добре?

— Ого! з сего даху і через люнету можна би їх перечислити.

Були се чати, що чували з люнетою на найвисшім з дахів двора. Відбував їх двайцятькількалїтний хлопець, не високий але сильно і гарно збудований, в рухах і мові незвичайно жвавий. Другий також молодий але слабший і повільнїйший, був властителем сего двора. Оба не були там в глубинї лїсів, тому, що присутність їх тут саме була потрібна.

Коло самого осїдланого коня дігнала їх молода дївчина, ледве в раннє білє убрана, з розпущеною на плечах густою косою.

— Олесю! — крикнула — будь лише осторожний! Прошу тебе... не попадь ся їм в руки.

Хлопець з ногою в стремени засьміяв ся сьвіжо по молодецки.

— Ха! ха! ха! Чи думаєш, що їдучи на кони, одним оком буду спати?

Дївчина також засьміяла ся.

— Змилуй ся отвирай добре очи і уха! — в єї сьміху дрожали сльози.

Вже з коня подав їй руку.

— Будь здорова! Не лякай ся! Мій Перун перенесе мене хоч би і через пекольні пороги!

Властитель дому говорив поспішно:

— Найгірше се, що не знаєш добре лїса, за пів верстви буде дві дороги...

— Знаю, знаю! ти вже казав... одна на право... друга на лїво...

— Памятай... возьми на лїво... гущавина там зараз буде а за нею мочарі, котрі окружиш... памятай дорогою на лїво... сею що на право...

— Будуть они іти...

— Безсумнїву!...

— Аби лише не спізнити ся.

— Ого! Задержуть ся тут... Таж ревізия...

— А правда!

— Се потреває довго!

— Бувайте здорові!

Випустив коня бічними воротами на дорогу. Прислонену деревами і близьким кінцем дотикаючу лїса, а брат і сестра поспішно вернули до дому, котрого двері на широкий ґанок тихо і щільно замкнули ся за ними.

Тої самої хвилї чоло надходячої колюмни військової досягало головних воріт обійстя і над штахетами серед раяного півсумерку вносили ся чорні вістря козацких пік.

По кількох хвилях обійстє заповнило ся товпою людий, коний і возів. З возів зсїдали вояки з карабінами на раменах, а серед шуму кроків і порушень людских розлягали ся голосні розкази проводирів і перед кождим вікном і кождими дверми ставав на кони з високою пікою козак.

Отворило ся одно, друге, третє вікно дому, виглянули крізь них і сейчас сховали ся голови женщин і мужчин. Розтворили ся старі старосьвіцкі двері виходячі на ґанок з чотирма грубими стовпами і на чолї кільканайцятьох узброєних вояків в широких сїнях стрінули молодого господаря, двох поручників війшло до дому. Ревізия.

Шукали зброї, куль, пороху, укритих людий, заборонених паперів, підозрілої одежі, всяких слїдів і доказів співділаня і співчутя з тими, за котрими небавом мають удати ся в тайні і ненависні їм глубини лїсів. О співділаню і співчутю не могли сумнївати ся, шукали їх слїдів і доказів а може для себе самих яких вказівок і сьвітел, а не находячи, щораз глубше, щораз більше розкопували, розбивали, розшарпували дім. З уст поручників вилїтали розкази до вояків:

— Відірвати поміст! Розбити замок! Розпорювати покрите знарядів! Висипувати землю з вазонів! Пробити стїну, котра при ударах видає глухий голос! Висадити двері, від яких ключ загубив ся колись.

Стукали молоти, розлягали ся і счинювали щораз більший гамір грубі голоси, з під тяжких чобіт і з під обриваних помостів, з роздираних острим вістрєм материй збивали ся під низкі повали комнат давлячі жовті тумани пороху, падали образи зі стїн, хтось кольбою стрільби ударив зеркало, котре з тріскотом розсипало блискучі скалки по руїнах, хтось инший з грубим сьміхом розбивав верх фортепяна, аж розсипав ся в тріски і клявятура випадала і видавала страшні крики і зойки під тяжкими ударами, з вікон падали на обірвані части помосту олеандри, беґонії, калії позбавлені землї, в котрій зросли. Все те робили вояки, спершу мовчки послушні лише розказам двох поручників і розярених щораз грубшими голосами, або кепкуючих, з щораз більше замашистими рухами рамен, убраних в грубі, з грубими ґальонами на рукавах мундури. Крім тих, котрі війшли за своїми проводирами, почали всувати ся инші спершу вагаючі ся і тихі, потім щораз голоснїйші і сьмілївийші. Тут і там в якімсь віддаленю від офіцирів підносили ся грубі сьміхи. Ті і тамті уста пережували присмаки найдені в знарядах, а голоднї очи бігали по кутах комнат, шукаючи бажаної добичі. Було чути в повітрю що починає ся сваволя воляцка. Не повздержували єї, удавали, що не бачать єї поручники.

(Дальше буде).

наші людці і один з них топорищем від сокири замахнув ся і вдарив одного інспектора моральности по голові. Наслідком сего полісмени почали стріляти для постраху та случайно одна куля зранила одного в шию. Прийшло більше поліциї і поарештовано всїх, кого тільки знайдено в хатї. Всї поховались на ліжка та удавали, що нїчого про бійку не знають. Та зрадила їх кров на лицях, руках і одежі.

— **Рідкий добродій.** Минувшого місяця помер в Москві дуже богатий Нїмець, Гінкель, який не мав ніяких спадкоємців в родині. По єго смерти розійшла ся чутка, що він ціле своє майно лишив співробітникам та урядникам своєї фірми. Сему очевидно нїхто не вірив. Завіщанє вправдї було зроблене, але єго мав в руках головний конторник фірми. В дни, коли мали отворити завіщанє, посходили ся всї члени фірми, значить: урядники, помічники, хлопцї, слуги і возні до головної контори і тут, на велику свою радість переконали ся, що покійний їх шеф Гінкель, справдї ціле своє майно в квоті 14 міліонів корон записав своїм урядникам і слугам, ділячи їх по рівній части, але тільки тим, що працювали в тій фірмі що найменше 5 лїт; хтож був нисше 5 лїт, діставав одноразове кількадесятьтисячне відшкодованє. Вдячний персонал рішив виставити свому щирому добродієви марморний памятник за 100.000 рублїв.

— **Від гр.-катол. Евхаристийного комітету в Перемишли** одержуємо до поміщеня отсї замітки: 1) П. Т. участники конґресу, що зголосили ся в тутешнім Комітетї зволять як найскорше подати, якого приміщеня у Віднї бажають, чи масового приміщеня за 1 К для селян, а для інтеліґенциї в цінї від 3 К, чи вкінци окремої комнати від 5 К за ніч. 2) Чи рефлектують на спільний виїзд до Віденя окремим поїздом, що виїде мабуть зі Станиславова-Львова via Перемишль, Краків, чи поїдуть довільно вибраним собі поїздом. 3) Леґітимациї конґресові розішле ся участникам, як лиш з Віденя надішлють. 4) Всїлякі письма і кореспонденциї належить слати до гр.-кат. Еп. Консисториї в Перемишли.

— **Відгомін росийско-японьскої війни.** Японьский уряд видав справозданє про втрати Японцїв підчас війни в 1904—1905. Під Порт-Артуром Японцї утратили 1.628 офіцирів і 42.407 вояків убитих та ранених; під Мукденом за два днї упало 555 офіцирів та 15.849 вояків; ранено 1.799 офіцирів та 51.856 вояків.

— **Передпотопові викопалини.** В курганьскім повітї, тобольскої ґубернії, віднайшли селяни кладовище передпотопових хребтовцїв. В однім місци найдено останки носорога, мастодонта, оленя і тура. Про ті викопалини повідомлено наукову академію в Петербурзї.

— **Бідному все вітер в очи.** Бідний вандрівний ремісничий хлопець продав в дорозї через гори Шпесарт, будучи в нуждї, за три марки свій л ос австрийскої державної льотериї. Тепер купець Кайзермілєр із Лянґенберґа виграв на той льос 60 тисяч корон.

— **Обікража княгинї** „Berliner Zeitung am Mittag“ доносить з Брукселї, що в Остендї обікрадено кн. Марґарету Турн і Таксіс, яка належить до австрийского цїсарского дому. Злочинцї забрали їй дорогоцінности в сумі понад 100 тисяч марок.

Телеґрами.

Відень 29 липня. Вість, що ґр. Берхтольд не виїздить до Карльсбаду, але полишить ся в Кальтенляйтґебен коло Відня і без перерви буде полагоджувати урядові справи, викликала сензацию мимо півурядових запевнень, що хибно було би думати, немов би ситуация в Туреччинї прибрала вид грізної міжнародної небезпечности.

Токіо 29 липня. Стан здоровля цїсаря поліпшив ся, але все ще є поважний.

Константинополь 29 липня. Анґлія і Франция, як доносять часписи, аби дати новому турецкому правительству доказ довіря поробили у правительств балканьских держав заходи в справі удержаня status quo і одержали запевненє, що балканьскі держави не займуть зачіпного становища.

Константинополь 29 липня. Великий везир занехав подорожи до Альбнії. Бувший триполїтаньский командант Марошан Ібрагім став предсїдателем альбаньскої комісиї і сейчас виїздить до Альбанії.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені грубим друком. Години нічні від 6·00 вечером до 5·59 рано означені підчеркненєм чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12**·35, 3·40, **8**·22, 8·35, **2**·05 §), **2**·45, 3·45 *) 5·46 †), 6·05, **7**·00, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·10, 10·35, §**2**·16, **2**·27, 2·50†). 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: **2**·50, 6·10, **9**·15, 9·37, **2**·25, 3·05*), 6·28†), 7·58•), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. •) до Ходорова кождого попередного дня перед неділею і сьвятом.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в неділю і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.

До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35*)
*) до Рави рускої (лише в неділї).

До Яворова: 8·40, 5·45.

До Підгаєць: 5·55, 4·53.

До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче“:

До Підволочиск: 6·25, 10·55, **2**·29*), **2**·42, 3·07†), 9·01, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаєць: 6·09, 1·21*), 5·15, 10·40§).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 6·28, 1·40*), 5·36, 10·59§).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова **2**·22, 5·45, 7·25, **8**·50, 10·05, 1·10*), **1**·30, **2**·00§), 5·40, 7·25†), **8**·25, 9·50
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/6 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, **1**·50§), **2**·15, 5·30, 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: **12**·05, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*), **1**·55, 5·52, **6**·26, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слїдуючого дня по недїли і сьвятї.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділї і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30

Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57

З Яворова: 8·12, 4·20

З Підгаєць: 11·10, 10·20

Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче“:

З Підволочиськ: 7·01, 11·11, **1**·36*), **2**·00, 5·10, 10·12, 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед

Поїзди льокальні.

на головний дворець:

З Брухович: що дня 6·55.
що дня: від 1/6 до 31/8: 8·29, 11·00, 3·42, 5·17, 9·30.
в неділї: від 1/5 до 30/9: 7·43.
в неділї і сьвята рим. кат.: від 1/6 до 31/8: 1·40.
від 1/5 до 31/5: 3·42, 9·30.

З Янова: що дня від 1/5 до 30/9: 1·11, 9·10.
в неділї і сьвята рим. кат.: від 5/5 до 8/9: 10·10.

З Любіня: в неділї і рим. кат. сьвята від 12/5 до 8/9: 9·00.

З Винник: лише в суботу і неділю: 12·16.

з головного двірця:

До Брухович: що дня: 6·02.
що дня: від 1/6 до 31/8: 7·22, 10·05, 2·35, 6·31, 8·35.
від 1/5 до 15/9: 4·21.
в неділї і рим. кат. сьвята: від 1/6 до 31/8: 12·30.
від 1/5 до 31/5: 2·35, 8·35.

До Янова: що дня від 1/5 до 30/9: 10·15, 3·03.
в неділї і рим. кат. сьвята: від 5/5 до 8/9: 1·26.

До Любіня: в неділї і рим. кат. сьвята від 12/5 до 8/9: 2·40.

Поїзд поспішний зі Львова до Підволочиск відходить о годині 2 мін. 16 пополудни з перону 2, Нр. сходів II.

Поїзд особовий зі Львова до Красного відходить о годині 2 мін. 50 по полудни із західного тору перону 4 Нр. сходів IV.

Поїзд особовий зі Львова до Станиславова відходить о годині 2 мін. 35 по полудни з перону 3 Нр. сходів III.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.